

SZIN MARKÁBAN

*finep
selection*

MARCO CALDERA

MARCO CALDERA

SZIN
MARKÁBAN

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

1.

AZIZ FELÉBREDT. Nem csupán hétköznapi egyszerűséggel nyitotta ki a szemét, hanem olyan gyorsan ugrott ki az ágyból, mint egy mozifilm főgonosza, aki hirtelen ötlettől vezérelve le akarja gyilkolni a ház lakóit. A heves mozdulattól megszedült, és visszarojgott a fekhelyre. Szörnyen érezte magát. A szája kiszáradt, a füle zúgott, és a hangulata komorabb volt, mint egy orvosi szaklap tömegfertőzésről tudósító vezércikke.

Hanyatt feküdt. Az álmennezet kacskaringós, sárga mintázatát bámulta, és megpróbált visszaemlékezni rá, hogyan került ágyba, de csak a rosszkedvét okozó álom tolakodott a gondolatai közé.

Lelki szemei előtt újra megjelent, ahogy éhes kisfiúként bolyong egy kihalt tengerparton. Hűvös szél fúj, fázósan összehúzta magán a szakadt kabátot, míg a kövek közt a mólóig botladozott. Egy áttetsző alakú nő várt rá. Mögötte felsejlettek a távoli sziklák, Aziz mégis tudta, hogy a szellemalak a légiessége ellenére meg tudná őt védeni bármilyen veszélytől. Szeretetet érzett az asszony iránt, ugyanakkor megmagyarázhatatlan dühöt is.

Belenézett a nő szemébe, és elöntötte a melegség. Meg akarta ölelni, a keze azonban ólommal változott, mozdítani sem bírta, hiába viaskodott a rátelepült, láthatatlan kolonccal. Az asszony mosolyát megtörte

a csalódás. Felsőhajtott, és a dermedten álló kisfiúhoz lépett, csókot lehelt a homlokára, és két szót suttogott a fülébe: „Szeretlek, Aziz!”.

A távolban mély hangfekvésű hajókürt zendült, és a nő összereszt. Aziz körülkémlelt, kereste az indulni készülő hajót, ám a végtelen víz üresnek tűnt. Az asszony mégis búcsúzásra emelte a kezét, mint akinek mennie kell, és légies teste szertefoszlott, mintha szétfújta volna a felerősödött szél.

Aziz felsőhajtott. Ébren is fáj a nő elvesztése.

Megpróbálta felidézni a gyerekkorát, az eddigi életét, kitalálni, mi köthette az álombéli alakhoz, mi okozza a lelkében támadt hiányérzetet, de semmi sem jutott eszébe. Megpróbálta maga elé képzelni a családját, felidézni egy nevet, egy arcot, de a bevillanó homályos képek ugyanúgy szertefoszlottak, mint az álombéli asszony. Az agya üres füzetnek bizonyult, amelyet óriási radírral töröltek tisztára, és amelynek az első lapjára csak az álmot írták, a látomásban szereplő nő szomorú tekintetét, és az elsuttogott nevet: Aziz.

Így hívnák? Igen, talán így hívják. Érezte, ha valaki ezt a nevet kiáltaná utána az utcán, valószínűleg hátrafordulna. Elbizonytalanodva ízlelgette a szót: Aziz. Hát ez meg miféle név? Arab? Egyetlen feltett kérdésére sem tudott válaszolni.

Kétségtelenül amnéziás, de nem kellene ettől megrémülnie? Nem szoktak ilyenkor sokkot kapni az emberek? Neki még a légzése sem gyorsult fel, csak azt érezte, hogy kótyagos a feje, és még fekvé is szédeleg.

Szemét az álmennezet kusza mintázata vezette végig a plafonon, egészen a fehérre meszelt falakig. Tulajdonképpen hol lehet?

Fáj a feje. A rosszullétet kockáztatva újra felült, mire a füle nyomban zúgni és pattogni kezdett, a gyomra pedig tiltakozva görcsbe rándult. Olyan régóta feküdne az ágyban, hogy egy egyszerű

mozdulattól is megbolondul a vérkeringése? Vagy valamiféle kábítószert hatása alatt áll? Esetleg nyugtató injekciókat kapott?

„Második Aziz, büszke vagyok rád!” – koppant agyában a mondat az álombéli nő hangján.

– Micsoda? – kérdezte, de nem válaszolt neki senki, és a helyiségben furcsán kongott a hangja.

Körülnézett. Este volt, a szobában félhomály uralkodott, a nyitott ablakokon át beszűrődő telihold fénye két éles szélű négyzetet vetített a linóleumpadló közepére. Az ágytól karnyújtásnyira fehér, kórházi műanyag szék állt, az ágy másik felén pedig egy fém éjjeliszekrény tette teljessé a kórházi hangulatot.

Tehát beteg. Aziz magához húzta a széket, és a támlájába kapaszkodva lekecmergett az ágyról. Néhány bizonytalan lépést tett a szoba közepéig, és miután lábizmai biztosan tartották a súlyát, elengedte a széket.

A helyiség középpontját egy sötétebb dohányzóasztal foglalta el, mellette három kopottas fotel terpeszkedett. Valamiért mindhárom fotel szorosan egymás mellé tolva, háttal fordítva állt, mintha özszeesküvőként súgnának össze, vagy csak nem szeretnének tudomást venni a jelenlétéről. Aziz elhaladtában végighúzta ujjait a fotelek támláin, vágott valami külső ingerre, és a plüssborítás érintése megnyugtatta.

A szemközti fehér csempés fal közepére nagyalakú, embermagas tükröt erősítettek. A tükör mellett egy rozoga műanyag szekrény, a másik oldalon egy kínaiváza-utánzat „dacolt az idővel”. Az utóbbi tetejére valami megmagyarázhatatlan okból hosszú szőrű, loboncos játék mackót ültetett a szoba pocskék ízlésű lakberendezője. Aziz úgy érezte, hogy egy elmeógyintézet szolidabb részébe került, ahová a jobb módú betegeket zárják a rokon látogatás idejére.

A tükörhöz sétált.

Most, hogy egyben látta az egész alakját, az is tudatosult benne, hogy szinte teljesen meztelen. Csupán egy fehér bokszeralsót viselt, amely úgy vágta ketté bőre napbarnított pucérságát, mint a bűvészek kellékfűrészze a dobozba bújó lányt. Közelebb hajolt a tükörhöz, hogy megbámulja az arcát, hátha az ismerős vonások felidéznek benne pár emléket. A fizimiskája hétköznapiinak tűnt, de egyben idegennek is. Meleg, barna, vidámságot ígérő szem, enyhén görbülő orrnyereg, mosolyra álló száj, vékony, ujjnyi bajusz, szögletes áll. A tükörben látott fiatalemberrel könnyen összeharagkozott volna egy éjszakai bárban, de hihetetlennek tűnt, hogy ez ő maga lenne. Kétkedve nézte az orra alatt virító kackiás bajuszt, ami rókaképet kölcsönzött az arcának. Furcsának találta, és ahogy végighúzta szája fölött az ujját, a szőrszálak érintésétől megborzongott.

A haja is zsírosan, a fekvéstől szénaboglyaként terült szét a fején, úgy nézett ki, mintha egy kótyagos madár fészket kezdett volna építeni a hajszálaiból, de időközben megzavarták, és így befejezetlenül hagyta a tojásrakóhelyet. Aziz lesimította a kócos fürtöket, de nem sikerült emberi külsőt varázsolnia magának, csak annyit ért el vele, hogy egyre inkább hasonlított a vázán ücsörgő loboncos mackóhoz.

Amúgy a teste egészségesnek látszott, izmai szálkásak voltak, bőre a holdfényben ezüstös bronzként csillogott. Mindössze egy sötétebb, szabályos kör alakú, tenyérynyi folt vonta magára a figyelmét, ami a jobb mellkasán trónolt. Közelebb hajolt a tükörhöz, ujjbegyével végigsimított a sötétbarna bőrfelületen: kitüremkedés nélküli, feltűnő anyajegy színezte a bőrét. Megnyugtatta a látványa. Nem emlékezett rá határozottan, de mintha korábban is látta volna már a mellkasán.

Fel akart öltözni. Körülnézett, hátha valamiféle ruhaneműre bukkan, majd a hosszúkás szekrény felé indult, hogy átkutassa. Két éles süvítés állította meg. Mögötte roppant-reccsent a tükör, és a felületén vékony vonalak szaladtak szertesztét. Aziz meglepetten bámult a törött üvegre, aztán mindent megértett, és nyomban a padlóra vetette magát. Semmi kétség, rálöttek a nyitott ablakon keresztül.

A fotelekhez kúszott, és az egyiket a háta mögé penderítve bemászott a dohányzóasztalka alá. A linóleumpadlóról haj és szőrszálak tapadtak a tenyerére.

Nem tudta, hogy miért akarják megölni – csak sejtette, hogy ennek köze lehet az elfelejtett életéhez –, de bármi is történt, az biztos, hogy amnéziásan nem fogja tudni kimagyarázni magát belőle. Egyelőre áldotta a szerencsését, hogy az ismeretlen fegyveres csak a képmását mérszárolta le.

Közben az ablaknál felerősödtek a kinti zajok: valaki be akart mászni a szobába. Aziz ruhakeresés helyett a menekülés mellett döntött, az ajtóig kúszott, és csak a küszöbnél pattant fel, hogy felépje az ajtószárnyat.

A kinti neonfény a szemébe vágott. A folyosó szemközti falánál egy keskeny széken nagydarab férfi ücsörgött, széles fenéke alig fért el az ülőkén. A férfi öltönyt viselt, fejét arab piros-fehér kockás fejkendő fedte, tömött bajusza úgy mozgott, mint aki éppen eszik, és az ámulattól elfelejti lenyelni a falatot.

– Csak nyugodtan, öregem! – szólította meg Aziz, miközben behúzta maga mögött az ajtót, és megpróbált természetesen viselkedni. – Nem tudom, hogy maga miattam van-e itt, de valaki odabent legyilkolja a berendezést!

A fickó megrázta a fejét, valamit motyogott, és olyan döbönt tisztelettel bámult Azizra, mintha maga a Megváltó jelent volna meg

előtte fehér alsógatyában, mellkasán az asztal alól felsöpört porciókkal. Amikor viszont Aziz megkísérelt elmenni mellette, a férfi természet meghazudtoló sebességgel felpattant, és elállta az útját.

– Jobb lenne menekülni – ajánlotta bátortalanul Aziz –, úgy nehezebben lövik agyon az embert.

A szobából ekkor puffanás hallatszott, és az ajtókeretből faforgácsok szakadtak ki. Aziznak nem maradt vesztegetnivaló ideje, félretaszította a férfit, és futni kezdett a folyosón. Csak egyetlen pillanatra lassított, hogy hátranézzen, mi történik a másikkal. A nagydarab fickó idegen nyelven káromkodva ezüstösen csillogó mordályt húzott elő a zakója alól, de nem Azizt vette célba, hanem a kórterem szélesre táruló ajtaját.

Hiba volt ottmaradnia. Újabb puffanás hangzott, és az öltönyös férfi elterült a padlón. Aziz nem várta meg a folytatást, továbbrohant.

A folyosó végén két sötét öltönyös, arab kendős alak fordult be, akik műanyag poharakat szorongattak a kezükben, és egészen addig vigyorogtak, amíg Aziz közéjük nem csapódott. Az egyikük még felemelte a mutatóujját – talán meg akarta feddni Azizt hebegés viselkedése miatt –, aztán a két férfi kétfelé dőlt, mint a letaglózott kuglibábuk.

Aziz nekiesett a szemközti falnak. Megszédült, de az egyik műanyag pohárból combjára fröccsenő tűzforró, zaccos létől nyomban magához tért.

Kiáltásokat hallott, majd a mellette lévő falból tenyérnyi vako-
latot tépett le egy kóbor lövedék. A feldöntött férfiak még a földön pisztolyt rántottak, és Aziz után vetődve a sarok mögött kerestek fedezéket. Onnan viszonozták a tüzet.

A folyosó egy tágasabb terembe torkollt. Jobbra, a fal mellett több sor bőrfotel húzódott, míg bal oldalon egy krómozott recepció

pult állt. A pult mögött álmos tekintetű, világoskék nővérkeköpenyes lány ült, fejről fülhallgató zsinórja lógott. A lány zenét hallgatott, de felfigyelt a mozgásra. Csodálkozó pillantást vetett rájuk, kikapta füléből az apró hangszórókat, és a felé tartó Azizt bámulta.

Aziz úgy tippelt, hogy a falnyi üvegfelületbe illesztett üvegajtó lehet a kijárat. Elindult felé, közben biccentett a lánynak, hát ha ezzel a bennfentes mozdulattal sikerül lepleznie, hogy a nagy lövöldözés közepette az egyik páciens alsónadrágban szökik az intézményből. A lány megszólította, de Aziz nem értette a szavait, pedig a folyosón a lövések elhallgattak, és csak a korábban letarolt öltönyös férfiak ordítottak utána felváltva, mintha betanult verset ismételnének. Nem törődött velük, szemlátomást nem akarták megölni.

Az üvegajtón keresztül, az út túloldalán egy újabb fegyverest vett észre. Katonazubbonyt viselt, hosszú csövű puskát tartott a kezében, és amint meglátta Azizt, a vállához emelte a mordályt.

Aziznak épp annyi ideje maradt, hogy megforduljon, és átvesse magát a recepciós pulton. Derékon ragadta a lányt, és magával ránította a földre. Mély hangú lövés dörrent, a golyó fülsértő csörömpöléssel átütötte az üvegfalat, és szilánkok milliárdja pattogott szerteszét, ellepve az előtér vörös szőnyegét.

A lány kapálódzott, és úgy sikított, hogy Aziznak majd megrepedt a dobhártyája. Gyorsan befogta a lány száját, megpróbált szemrehányóan ránézni.

Újból lövés dörrent, és a recepciós pult alig kéttenyéynyire átszakadt Aziz orra előtt. Az alumíniumlap minitűzhányóként türemkedett ki a fém síkjából, a falba csapódó lövedék nyomán vakolat megtéglaszemcsék pattantak az ölükbe. Aziz nagyot nyelt. Szervusz, világ! Bárkik is ezek az emberek, rá vadásznak.

Kikémlelt a fedezéke mögül. A folyosó kanyarulatában a két műanyag pohárral fellökött fickó szorgalmasan tűz alatt tartotta a kinti férfit, a zubbonyos pedig egy lámpaoszlop mögé húzódva lövöldözött hol a két fegyveresre, hol Azizék rejtekhelyére. A rombolás nyomán szürkésfehér, szembántó porfelhő borította be a helyiséget. Aziz a keze alatt érezte a lány remegését, de nem tudta, mivel nyugtathatná meg. Mondja neki, hogy minden rendben van? Ez elég hihetetlenül hangzana.

Az egyik öltönyös folyamatosan tüzelve kirozott a piszokködől, és Azizék felé tartott. Balszerencséjére a kinti fickónak pompás céltáblául szolgált, egy lövedék még félúton eltalálta, és a férfi bezuhant a fémputt meg a bőrfotelek közé.

A recepciós lány ismét sikítani próbált, a következő golyó pedig az orruk előtt tépte át a putt fémborítását. Aziz egy kósza ötlettől vezérelve elengedte a lányt, és a bőrkanapéj közé vetette magát. Futásban elkapta a meglőtt fickó öltönyét, és magával rángatta a testet. A fegyvert akarta megszerezni, de az pechjére kicsúszott a férfi markából, és ott maradt a padlón, alig kétlépésnyire a fotelektől. Aziz olyan bánatosan figyelte a pisztolyt, mintha a legkedvesebb barátját hagyta volna hátra.

Az előtér szőnyegét por és üvegszilánk borította. Ezen mezítláb átvágni reménytelennek tűnt, így lehúzta a halott férfi cipőit, és bár a megfelelőnél jó két számmal nagyobbnak tűnt a méretük, felvette őket.

A következő lövéstől egy fotel úgy röppent a magasba, akár egy csetepatéban felriasztott, nagyra nőtt madár. Az ülőalkalmatosság nekicsapódott a falnak; rípiyára tört.

Aziz körül füttyültek a golyók, és a zubbonyos fickó szorgalmasan küldte egyik fotelt a másik után az enyészetbe. Aziz próbált minél

hátrébb csúszni, nagyot nyelt a porral telt levegőből, a torkát köhögés fojtogatta.

A halott férfit pillantott. Ha most kirohanna az utcára, mekkora eséllyel élné túl?

Már csak három fotel maradt, amikor az utcáról éles kiáltás, majd elhaló ordítás hallatszott. Utolsó dörrent a fegyver, de a lövedék, ahelyett hogy újabb fotellel végzett volna, az előtér plafonjából tépett le vödörnyi darabot. Aziz felpattant, és pár ugrással a kitört üvegfal maradékánál termett, majd a törmelék- és szilánkhalmon át kirontott az épületből.

Egy modern, négysávos autót elé jutott. Az egyik lámpa alatt ott feküdt a zubonyos alak szétvetett lábakkal, kicsavarodott felsőtesttel. Egyszerű terepszínű ruha volt rajta, mindenfajta felségjelzés nélkül. Aziz tétován körbenézett. Az utca kihalt volt, az épület magányosan árválkodott a sivatag közepén a széles, néptelen autót mellett, néhány kornyadozó pálmafa társaságában.

Aziz nem tudta, merre induljon.

Lehajolt, hogy átkutassa a halott férfi zsebeit, hátha az iratai információval szolgálnak róla, hol lehet, de nem talált nála papírokat.

Az épület felől kiáltást hallott, az életben maradt öltönyös me-részkedett elő az üvegtörmelék mögül. Aziz nem bízott benne. Jó lett volna megszerezni a halott katona fegyverét, de a puska szája átvette feküdt a testen, maga a fegyver pedig a férfi alá szorult. A közeledő öltönyös ugyan nem mutatott támadó szándékot, sőt az elmúlt percek történései után kifejezetten barátságos gesztusnak tűnt, hogy nem lőtte hátba, Aziz mégis jobbnak látta, ha nem kapkod fegyver után a jelenlétében. Inkább türelmesen várakozott, és hallgatta, ahogy a fickó menet közben is folyamatosan kiabál.

– Biztosan így van – nyugtatta meg angolul, amikor mellé ért, mire a férfi szóáradata megszakadt, megrázta a fejét, és hevesen gesztikulálva magára és az épület mögé mutogatott. – Menjek veled?

Az öltönyös bizonytalanul megszólalt angolul:

– Menni! Igen... menni! – intett türelmetlenül, és miután meggyőződött róla, hogy Aziz elindult, hajlongva, kezét olyan hosszan előrenyújtva, hogy majdnem orra esett, izgatottan mutatta az utat az épület sarka felé. Egyre gyorsabb tempót diktált, végül már futottak. Aziz cúgos cipői úgy kaffogtak, mintha a lihegésük mellé egy bennszülött dobos verte volna az ütemet. Aziz nem tudta, miért sietnek ennyire, de hamarosan megértette. Lövés dörrent a távolban, és a golyó a falon gellert kapva füttyült el a fülük mellett. A férfi elkapta Aziz karját, és berántotta az épület sarka mögé.

Egy parkolóba értek, ahol csak néhány autó vesztegelt, talán az éjszakai személyzet járművei lehettek. Derékmagas, hajlított krómcsövek kerítették be a placcot, és egy sor távoli lámpa szórt fényt a betonra. Az épület végéhez, a hátsó bejáráthoz futottak. Az öltönyös megpróbálta feltépni az ajtót, majd amikor nem sikerült, újabb szóáradatot zúdított Azizra. Aziz természetesen ebből sem értett egy kukkot sem, mire a férfi egy közeli, rózsaszín kocsihoz terelte, egy méretes, hatvanas éveket idéző Ford felé. Ott sűrűn integetett lefelé, majd végre megszólalt angolul:

– Várni!

– Oké – mondta Aziz –, itt várok.

Alighogy a férfi elindult a kocsik között, a parkoló hátsó bejáráshoz két Audi érkezett, és reflektoraikkal bevilágították a placcot.

Az öltönyös lekuporodott egy zöld autó mögé, izgatottan mutogatott hátra, mire Aziz bemászott a Ford alá. Piszok került a szájába, apró kavicsok nyomódtak a térdébe, és a kipufogócső mocska

végleg megpecsételte boglyas hajának állapotát. Beszorult az alváz és az aszfalt közé.

A jövevények elég hangosan kiabáltak, ugyanazon az idegen nyelven, amelyet eddig sem értett, majd az egyik jármű, mint valami portyázó vadállat, lassan megindult a parkoló belseje felé. Aziz még a lélegzetét is visszafojtotta. A kocsi már a tér közepén járt, amikor lövés dörrent. Aziz megdermedt, de aztán megkönnyebbülve konstataulta, hogy távolabb csattant a golyó. Az Audi ekkor irányt váltott, és Aziz rejtekhelye felé tartott.

Az öltönyös nyomban elkezdte löni a kocsit, végül az egyik golyó üveget repesztett, és néhány apró szélvédőszilánk bepattogott a Ford kerekei közé, közvetlenül Aziz orra elé. Az Audi döccent, rángatózva gurult még pár métert, de mielőtt nekiütközött volna a rejtekhelyének, lefulladt.

Aziz kikászálódott az alváz alól, és feltépte az Audi ajtaját. Felkészült, hogy verekednie kell, de csupán egy férfit talált a járműben, őt is mozdulatlanul a kormányra borulva. A fickó ugyanolyan katonai zubbonyt viselt, mint a klinika előtt pórul járt társa. Vajon miféle hadsereg akar végezni vele? Sietve kirángatta a testet, és az első üléseken lévő üvegszilánkokkal nem törődve bepattant a kormány mögé. Vadul próbálta beindítani a jármű motorját, fordított a kulcson, mire a kocsi köhögött, majd egy öreg baknyúl heves ségével megugrott. Aziz kivette sebességből a váltót, aztán addig indítózott, míg a motor az előbbi otromba sértést feledve duruzsolni kezdett.

A parkoló bejáratánál lecövekelt másik Audinak ugyanekkor böngött fel a motorja, és indult el felé. A reflektorfény a visszapillantó tükrökből Aziz szemébe vágott. Az idegen sofőr üvöltözött, de mivel ezt nem találta elég hatékonynak, gépfegyvert dugott ki a kocsi

ablakán, és egy golyósorozatot eresztett az éjszakába. Egy lövedék valahová a kocsi fenekébe csapódott.

Aziz önkéntelenül behúzta a nyakát, sietősen, csikorgó kerekkel hozta mozgásba a kocsit, és megkerülte a rózsaszín Fordot. A szűkre szabott manőverben idegtépő csikorgással végigkaristolta mindkét kocsi oldalát, a sárvédő gyászos csattanással hagyta el a karosszériát, és az egyik dísztárcsa búcsúzóul elpörögte pléhtáncát az aszfalton.

Aziz lihegett izgalmában. Kapkodva tekerte a másik irányba a kormányt, mire az autó ellökte magát a Fordtól, és örült bikaként rontott neki a szemből közeledő járműnek. Az idegen sofőr képe megnyúlt a rémülettől, a reflektorfényben elkerekedett a szeme, és hogy elkerülje az ütközést, kétségbeesetten rántott a kormányon. Aziz tövig nyomta a gázpedált, újra sikított a fém, ahogy a két Audi egymás mellé érve marón végigsimította egymást, de Aziz előtt üressé vált az út. Gyorsított, kihajtott a parkolóból, és a négysávos műúton farolva hatalmasat fékezett. A kocsi feneké úgy riszált, mint valami feslett utcalányé.

A másik Audi sofőrje nem adta fel. Megfordult és üldözőbe vette.

A parkolóban lapuló öltönyös egyik golyót küldte a másik után a kocsira. Végül eltalálta az Audi abroncsát. A szétduzzadó gumi darabkái a levegőben megelőzték a megreszkető járművet. Aziz még látta, ahogy az Audi kormányozhatatlanná válva kidönt egy karvastagságú krómrudat, majd keresztben átvág a főúton, és nekiütközik egy pálmának.

Aziz kapkodva indult, de annyira ideges volt, hogy miközben próbálta feljebb pakolni a sebességváltót, a bizonytalan használatból fölbántóan recsegett a kuplung, és az Audi úgy bögött, mint ha ki akarná hányni magából a motort. Aztán megtalálta a megfelelő sebességet, és a jármű kacszáza távolodni kezdett az épülettől.

Legalább egy kilométer hosszan kínozta a kocsit. Lassan elmaradoztak az út menti pálmafák, helyüket vörösesbarna homokbuckák sora váltotta fel. A műút négy sávja kettőre szűkült, a középen futó sárga festék is mind halványabbá fakult, végül teljesen eltűnt az aszfaltról.

Aziz lassanként megnyugodott. Gondolatai újra visszatértek ahhoz a kérdéshez, hogy ki ő, és hol lehet egyáltalán. Útjelző táblák híján csak a mindenütt jelenlévő homok, a mediterrán növényzet és az őrangyal szerepet játszó férfiak fejkendő viselete alapján következtethetett arra, amit eddig is sejtett, hogy valahol az arab világban lehet. Nem sikerült rájönnie, hogy pontosan melyik részén, és hogy régebben megfordult-e már ebben a környezetben. Azt pedig csak remélni merete, hogy csupán balszerencséjének köszönheti az elmúlt órák történéseit, és egyébként a hétköznapi életben nem akarják nap mint nap megölni.

A nyugalommal együtt rátört a fáradtság. Egyre laposabbakat pislogott, a teste pihenést követelt. Pár méter útszakasz ki is esett az emlékezetéből, és ha az aszfaltút nem futott volna nyílegyenesen, már minden bizonnyal beborult volna két homokbucka közé. Megmasszírozta a nyakszirtjét, mély levegőket vett, de nem mert megállni. Kókadozva, nagyokat ásítva tette meg a következő tíz kilométert, aztán megpillantott egy földutat, amely szekérnyi szélesen csatlakozott az aszfaltúthoz. Lassított, majd ráfordult a köves-homokos, dűnék közé futó mellékútra. A járatlan, hepehupás talajon nagyokat zöttyent az Audi, és Aziz majd elharapta a nyelvét a rázkódásban.

Iszonyatosan fáradt volt, a szeme ismét becsukódott, és csak akkor riadt fel pillanatokra, amikor a feje hol a kocs ablakának, hol a kormánynak ütődött. Végül a keze lecsúszott a kormányról, lába a gázpedálról. A motorfék rántása még utoljára magához térítette,

reflexszerű mozdulattal megmarkolta a kormányt, jókorát tekert rajta, és önkéntelenül beletaposott a gázba, de már nem volt ura a járműnek. A megugró autó kifarolt, reflektorának fénye egy vályog-épület falára esett, majd az Audi oldala fájdalmas reccsenéssel neki-ütközött egy pálmafa törzsének. A hirtelen rántástól Aziz beverte a fejét, aztán elsötétült körülötte a világ...

A klinika épületétől egy kis, kivilágítatlan sportautó követte Azizt, egészen addig, amíg az Audi neki nem csapódott a pálmafának. Akkor megállt, sofőrje, egy fiatal nő, mobiltelefont húzott elő a kesztyűtartóból, tárcsázott, és megvárta, hogy beszélgetőpartnere bejelentkezzen.

– Megszökött a klinikáról... – mondta, majd rövid ideig hallgattott. – A testőrök segítették... Az egyikük életben van, ott maradt a klinikánál... – Hosszabb szünet következett. – Fogalmam sincs, hol vagyok, nem ismerem a környéket, de meg tudom mutatni... Igen... Értettem... De csak visszavisszük a klinikára, ugye? Nem szeretnék másban részt venni – mondta bizonytalanul. Beszélgetőpartnere szemlátomást megnyugtatta. – Rendben. A klinikánál fogom várni az embereket.

Letette a telefont, sóhajtott, majd megfordult a kocsival, felkapcsolta a lámpákat, és nyaktörő tempóban hajtott végig az úton, ahonnan érkezett.

2.

AZIZ KÖNNYŰ ÉRINTÉSRE ÉBREDT. Egy kéz cirógatta az állát, megérintette az ajkát, óvatosan végigsimított az arcán, és játékosan megcsiklandozta a szemöldökét. Félálomban, élvezkedve hajította hátra a fejét, hogy a kényeztető jobban hozzáférhessen, amikor apró tűk akadtak a szemhéjába.

Összerezzen, és egy pillanat alatt kitisztult a feje. Az arcához kapott, és undorodva eszmélt rá, hogy egy bogarat szorongat. Villámgyorsan messze hajította magától a rovar, egész teste bizsergett a valós és vélt lábacsókák érintésétől. Felült. Már meg sem lepte, hogy újra ismeretlen helyen ébred, és a kocsni nincs sehhol. Arra gondolt, lassan ideje lesz hozzászoknia, hogy éjjelente, amíg alszik, a testét elhurcolják ide-oda.

Ezúttal egy apró helyiségben tért magához, de amíg a legutóbbi klinikai szoba az egyszerűsége ellenére is elfogadható szállásnak tűnt, addig ez a mostani a szagával és mocskosságával kevés jót ígért. A falakat szennyfoltok tarkították, mintha valaki a zsír és trágya segítségével a gusztustalanság szürrealista festményét igyekezett volna megformálni rajtuk. Az egyik fal közepén egy félembernyi ajtórés tátongott, és mellette ablak gyanánt egy kéttenyérvnyi széles nyílás. Az utóbbi valószínűleg nem is annyira a fény bejuttatását szolgálta,

sokkal inkább, hogy könnyebben kitaláljon a bűz. A bejáratot fényesre kopott, szurtos vászondarab takarta, aminek tulajdonlását kulturáltabb helyeken inkább letagadták volna, semmint hogy közszemlére tegyék.

A szobában nem volt bútor. Aziz a döngölt padlón feküdt, egy feslő gyékényszőnyegen, aminek előző tulajdonosa egy kutya lehetett. Az eb talán máig nyüszítve gondol arra a borzalmas éjszakára, amikor rosszarcú emberek eltulajdonították kedvenc fekvőhelyét. A gyékény valóban kutyaszagot árasztott, és talán egyetlen erényének ez a förtelmes bűz bizonyult, mivel távol tartotta a helyiségben fel-alá rohangászó bogárármádia nagy részét.

Aziz az ablakul szolgáló részhez fordult. A Nap alacsonyán járt, pirkadat után lehetett néhány órával, de azt sem látta kizártnak, hogy éppen esteledik. Megpróbált felállni. Zúgott a füle, a halántéka lüktetett, a rosszulléttől izzadt a tenyere, és elfogta a hányinger. Erőtlenül roskadt vissza a gyékényre, majd le is dőlt, már a rovarok sem érdekelték.

Odakintről csoszogás hallatszott.

Aziz megpróbálta összeszedni magát, felkészülni, folytatni a menekülést, de csak feküdt a szőnyegen, erőtlenül, mindenről lemondva. Ha azért jönnek, hogy megöljék, neki vége.

Lebbent a piszkos függöny, és egy fekete csadort, arca előtt sötét fátylat viselő asszony jelent meg az ajtóban. Otthonosan mozgott a helyiségben. Megfordult, és az ajtót fedő mocskos függöny alját egy szögre akasztotta, ami praktikus megoldásnak látszott, legalább kifelé nem kell megfognia. A nő kopogó, rekedtes hangon cifra körmondatot vágott a fejéhez, de Aziz ebből sem értett semmit, bár a szavak ismerősen csengtek, és mintha egy régen hallott nyelv idegen nyelvjárása lett volna. Azért bólintott, de ettől a mozdulattól

annyira rosszul lett, hogy csaknem elvesztette az eszméletét. Vajon miért érzi ilyen vacakul magát? Mit adhattak neki azon a klinikán? És miért tartották bent? Meggyógyítani vagy megölni akarták? Semmire nem tudta a választ.

Az asszony óvatosan közelebb merészkedett, letérdelt mellé, a csadorját félrehúzta, kilátszott szőrös vádlíja, majd remegő kézzel a fátylát is felemelte. Sötét, füstös képe volt, vastag szemöldöke, még vastagabb ajka, orrán egymást érték a bibircsókok, és amikor újra beszélni kezdett, majd csücsörített is hozzá, a bibircsókok egymás után keltek önálló életre. Aziz szótlánul nézte egy darabig a nőt, majd a vér kiszaladt az agyából, és elsötétült körülötte a világ...

Másodszorra jóval kipihentebben ébredt. A rosszul létnek nyoma sem maradt, energiával telve tápáskodott fel a kutyaszagú gyékényről, és még az sem zavarta, hogy a testéről egy kisebb bogárcsapat menekül békésebb helyekre. Mivel ismerős helyiségben találta magát az utóbbi idők hanyattatott ébredéseit követően, ezt biztató jelként könyvelte el.

Az ajtóul szolgáló anyag még mindig a szögön lógott, és ez arra csábította, hogy körülnézzen odakint.

A vályogház ajtaja egy poros településre nyílt, már ha településnek lehetett nevezni azt a három-négy vályogviskót, amelyek egy apró, mocskos tavacskát fogtak közre. Évszázadokkal ezelőtt bizonyára bármelyik vándorkaraván vagyonokat fizetett volna egy ilyen oázisért a sivatag közepén, ám manapság pár percnyi autózásra egy élhetőbb közegtől ez a tócsa csekély csáberőt jelenthetett. A pocsolya mellett néhány satnya pálmafa tengődött, árnyékukban foltos kecskék lézengtek, látszólag valami ehetőt keresgélve a homokban.

Tőlük nem messze egy idős, hosszú szakállú férfi feküdt a hátán, hangos hortyogásával néha magára vonta a kecskék figyelmét. Mindenben por ült. Talán még a kecskéken és a horkoló idegenen is.

Az oázishoz közeli útkanyarulatban egy derékban kettétört pálmafa hevert, közvetlen mellette, a csonknak támaszkodva a kiszervezett Audi állt. A kocsi oldala behorpadt, az első kerék sárvédő- és doblemeze benyomódott a kitekeredett abroncs alá. Az Audinak befellegzett, de még így is úgy hatott a lepusztult tájban, mint valami modern idógép.

Az egyik kecske felmekegett, a többi pedig követte a példáját. Hangos lármájuk felverte a hortyogó öreget is, aki nyújtózkodva, ásítva felült, és hunyorogva próbálta kideríteni a zajongás okát. Az állatokra fókuszált. Ujjait tapogatózva mélyesztette a homokba, aztán elégedett arccal egy féltényérnyi, lapos követ túrt elő a talajból. A kavicsot a legközelebbi állathoz vágta, és bár csak a port verte fel vele a jószág mellett, a megcélzott kecske sértődött mekegés-sel odébbállt.

A zenebonára a közeli vályogviskóból a tegnapi, fekete csadort viselő nő bukkant elő. Az arcát most nem fedte fátyol. Az összes állat mintegy varázsütésre elnémult, majd olyan buzgón ügetve gyűltek a nő keze alá, mint hívők a megváltó köré.

A nő észrevette Azizt az ajtórésben, tenyerét rögtön az arca elé kapta, és sietősen visszahúzódott az épültbe. Amikor kisvártatva újra megjelent, egyik kezében egy méretes bögrét, a másikban pléh-tányért tartott, és az arcára visszakerült a lepel, amit Aziz a bibircsókokra való tekintettel csak helyeselni tudott.

Vajon mit akarhatott tőle a nő előző alkalommal? Elcsábítani? Aziz önkéntelenül megborzongott. Aztán eszébe jutott, hogy pont

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

abban a pillanatban ájult el, amikor a nőről lekerült a fátyol, és ezt vendéglátója egyáltalán nem tekinthette bóknak.

A nő közben megkerülte a földön ücsörgő öreget, az állatok libasorban követni kezdték, és a furcsa menet Azizhoz vonult.

Aziz nem tudta, hogyan köszönjön a nőnek. Felemelte a kezét, de az asszony csodálkozó tekintete láttán inkább leengedte, majd zavartan megütögette vele a combját. Erre a nő elhadart néhány idegen mondatot, mire Azizon volt az értetlenkedés sora. Az asszony megvonta a vállát, és minden teketória nélkül Aziz tenyerébe nyomta a nála lévő tányért meg a bögrét. Ezt legalább Aziz is megértette.

– Köszönöm – mondta, mire az asszony bólintott. Aziz is bólintott, majd a közös jelbeszédre való találás öröme, nagy egyetértésben barátságos bólogatásba kezdtek.

Az asszony unta meg előbb. Bosszúsan motyogott magában, majd hátat fordított, és visszahúzódott a saját kalyibájába. A kecskék fátyolos tekintettel néztek utána, de nem mozdultak Aziz elől.

– Mi van? – kérdezte az állatoktól, majd nekik is bólintott, mire az egyik kecske felmekegett, a többi pedig mintegy vezényszóra köré gyűlt. Aziz olyan furcsának találta az egész jelenetet, hogy hangoosan nevetni kezdett. Ennyi erővel egy marék dióval is elbeszélgethetett volna.

Közben az asszony ismét megjelent, kezében egy háromlábú széket és egy vödört tartott, a kecskék pedig nyomban elvesztették érdeklődésüket Aziz iránt. Felismerhették az asszony kezében lévő tárgyakat, mert odaügettek hozzá. A nő betette a vödört az első kecske alá, lekuporodott a székre, és akkurátusan fejni kezdte az állatot. A többi kecske engedelmesen láncba rendeződött mögötte.